עבודת ישראל — פנחס

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי וגו' לכן אמור הנני נותן לו וגו'. פירש"י הטעם שהכתוב מיחסו אחר אהרן ע"ש. ולפי דעתינו יבואר עפ"י מה שנקדים פסוק אחרי מות שני בני אהרן דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקודש וגו' וקיי"ל אהרן בבל יבא ואין משה בבל יבא וכבר אמרת הטעם לפ' דעתי כי כשהאדם עושה הטוב בעיני ה' מעורר שורש נשמתו עד אבותיו ואבות אבותיו ומאיר לכולם באורו הקדושה וכן כשח"ו האדם פוגם במעשיו באיזה ענין לא די שפוגם א"ע אלא גם בשרשו באבותיו ובאבות אבותיו וכמ"ש זה הענין הרב האור החיים ז"ל ע"ש ולכן נראה סמיכות הענין אחרי מות שני בני אהרן נדב ואביהוא בעשותם אחת מהנה אשר לא תעשינה כמו שאמרו ז"ל ולכן נמצא איזה צד וענין פגם כל שהוא בקדושתו של אהרן אביהם עכ"פ שיהי' שורת הדין נותן שאל יבא בכל עת אל הקודש ולכן אהרן בבל יבא ואין משה בבל יבא כי משה רבינו לא נפגם כלל ועיקר והוא עומד בקדושתו הראשונה מאז ועד עתה ומעת' נחזור לענין ראשון לבאר הפסוק. והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם דקשה הלא פנחס הוא כהן מצד אבותיו הגם שרש"י ז"ל תירץ ע"ז שמחמת שלא נמשח לא בא לכלל כהונה ע"ש עכ"ז יש עוד מילין לאלוה לומר עפ"י מ"ש האריז"ל כי ע"י מעשה פנחס שלבש קנאה במדו לכבוד יוצרו זכה להתעבר בנשמת נדב ואביהוא ע"ש והנה הגם שהנשמו' האלו הם גבוהים ורמים כי היו צדיקי הדור. מ"מ לענין הכהונה היו צריכים איזה תיקון כי נפגם כהונתם על ידי מעשיהם שעשו בגלגול הראשון וכמו שכתבנו שהפגם היה מגיע עד אהרן ולכן עתה בבואם אל פנחס הוצרך הקב"ה לקדש אותו לכהן לו מחדש כי כשאדם נפגם מקדושתו הוא צריך לבוא אל צדיק אמיתי שבדורו והוא יכול לעזור לו ולהמשיך עליו יראת אלהים וקדוש' מחדש מן השמי' ולכן אמר הקב"ה למשה שהוא היה הצדיק בלי שום פגם כנ"ל אתה אמור לו הנני נותן לו את בריתי שלום והיתה לו וגו' פי' שבאמירתך תמשיך לו קדושת כהונה מעתה וע"ע. ולכן ניחא שהכתוב מיחסו אחר אהרן שלפי מ"ש האריז"ל שזכה לנשמת נדב ואביהוא שני בני אהרן נמצא פנחס עצמו לעת עתה הוא בנו של אהרן. וז"פ בן אהרן הכהן וגם אפשר הרמז כי אות נ של ב"ן ואות א של אהרן נוטריקון נ'דב א'ביהוא נשאר אותיות הר"ן כי נשמתו של הרן נתגלגל באהרן והיה צריך ג"כ תיקון לגלגולו הראשון כמ"ש בספר חסד לאברהם ע"ש ז"פ הענין בנדב אביהוא הרן ע"י הנשמו' האלו שנתעברו בו בלבשו הקנא' השיב את חמתי וגו':

לכן אמור הנני נותן לו וגו'. במדרש גדול השלום שנתן לפנחס שאין העולם מתנהג אלא ע"פ השלו' והתור' כולה שלום שנא' וכל נתיבותיה שלום. ואם בא אדם מן הדרך שואלין לו שלום וכן שחרי' שואלין לו שלום ובאמש כו' וקורין ק"ש וחותמין הפורס סוכת שלום וכן התפלה חותמין בשלום וכו' לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום שעדיין הוא קיים וכה"א בריתי היתה אתו החיים והשלום עכ"ל הנה פנחס ע"ה קנא קנאת ה' צבאות להאביד עוברי רצונו ומחללי ברית קדשו לכן נתברך מדה במדה ברית שלום שהוא סוד היחוד עליון שנעשה על ידו יחוד בקדושה והנה האריז"ל כתב בכתבים כי זמרי היה גלגול שכם בן חמור וכזבי גלגול דינה כי בדין של מעלה טען שכם בגלגול הראשון הואיל ויצאתי מחמור ערל וטמא לכן לא כבשתי את יצרי וגם אין תימה מדינה בת יעקב שהיא החזיקה בצדקתה הואיל והיא מזרע ישראל לכך הראו לו הסדר בהיפוכו ונתגלגל בזמרי בן סלוא נשיא בית אב לשמעוני ואעפ"כ טימא הברית והיא לא רצתה בזה כדאית' במד"ר שתפסה בבלוריתה בע"כ ע"ש ואפשר לברר רמז לזה מהפסוק. ושם האיש המוכה אשר הכה דלכאורה התיבות כפולות ללא צורך אלא דאותיות שניות שבמלות המ'כה אש'ר הכ'ה הם אותיות שכם שהיה גילגולו

ושם האשה המוכה המד"ינית יש בתיבת המדינית צירוף דינה לרמז על גילגולה. ופנחס נקם נקמת ה' והפריד את חיבור הרע הזה וממיל' שנעשה ע"י יחוד בקדושה לכן נתן לו ברית שלום כי אין העולם מתנהג אלא ע"פ השלום כי כל העולם כולו לא נברא אלא בשביל כנ"י שמתיחדת עם דודה באהבה ושלום וכן כל התורה כל נתיבותיה למען עשות היחוד והשלום בין ישראל לאביהם שבשמים וכן אדם כשבא מן הדרך הענין הוא כמבואר בזוה"ק כ"ז שהאדם הולך בדרך והוא פלג גופא הוה ליה זיווגא בשכינתא וכד אתי לביתא לאיתתיה יתיב בין תרין שכינתא. וז"פ ששואלין לו שלום וגורם ג"כ יחוד עליון. וכן בשחרית וערבית בק"ש ותפלה העיקר הוא עשות שלום ויחוד בין כנ"י ודודה וזה כל עבודתינו עד ביאת הגואל אמן:

ונתת מהודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל דהנה יש מיני צדיקים גבוהים ורמים הדבקים בה' תמיד ואינם יכולים ליפרד רגע ולהזדקק לבריות לעסוק ולפקוח בצרכיהם ויש מיני צדיקים הגם שדבוקים בה' ועובדים אותו אפ"ה לפעמים יורדים ממדרגתם ומדברים עם ב"א הפחותים מהם כדי להעלות אותם ולקשר' ג"כ בהשם ועבודתו ואפילו בנ"א סוחרים אשר אין עבודת' תדיר לה' ע"י חיבורם עם הצדיקי' מתנטלי' ומתנשאים קודש לה' והנה משה רבינו ע"ה הוא היה אור הבהיר מסטרא דנצח שפירושו נצחית שהיה דבוק בה' תמיד ולא יכול להפרד אפי' רגע להתחבר עם ישראל כאשר יבאו אל ארץ כנען שמלת כנען מורה על לשון סוחרים כמו וחגור נתנה לכנעני והוא ענין בני אדם הנוסעים מענין לענין פעם עובדים ה' ופע' עוסקי' בצרכי עצמם ואז לא היה יכול משה רבינו ע"ה להתחבר עמהם. משא"כ יהושע שהיה קטן ממנו במדרגה היה יכול ליכנס לארץ כנען ולנטלם ולנשאם עמו וזה בא מבחינת הוד כי מודים מכלל דפליגי ויש שם איזה אחיזה אפילו למי שהוא במדרגה קטנ' וזהו ונתת מהודך עליו ואז ישמעו כל עדת בנ"י:

עולת שבת בשבתו וגו'. דאיתא בזו"הק לית מלכ' בלא מטרוניתא והוא הענין כי אין מלך בלא עם וכביכול אין נק' בשם מלך ואינו מתענג כ"א בעת עבודת ישראל עמו והם עולים אליו נמצא מה שישראל שובתים למטה ועולים בשבת במוסף הם עולים בשבתו כביכול שהוא שורש השבת והתענוג על עולת התמיד פי' שע"פ היחודים שאנו עושים כל ימות השבוע ועושי' הכנה לקדושה על זה עולה בשבת ומצטרף היחוד דחול להעלות בשבת היחוד יותר ויותר ואגב אשמיעך מה שנראה לפע"ד בנוסח התפלה מ"ש רז"ל אשרינו שאנו משכימים ומעריבים ערב ובוקר ואומרים פעמים בכל יום שמע ישראל וכו' דלכאורה מלת ערב ובוקר מיותרים והיה די באמרנו משכימים ומעריבים אלא ע"פי מ"ש האר"י ז"ל כי היחוד נעש' בבוקר ונכלל מדת לילה ביום ובלילה בשעת היחוד נכלל מדת יום בלילה כנודע לי"ח וז"פ שאנו משכימים ערב ובוקר דהיינו שאנו מיחדים בהשכמה מדת ערב במדת בוקר וכן מעריבים להיפך מדת בוקר במדת ערב והבן:

עולת חודש בחדשו ופי' רש"י שם וכן בפסוק עולת שבת בשבתו מגיד שאם עבר יומו בטל קרבנו ואין מקריבין מוסף של שבת זה בשבת אחר ע"ש ולכאורה קשה דלמה לי קרא סברא הוא דהלא מצינו בגמ' דהוצרך לילף מקרא דיש תשלומין כל שבעה לפסח ולשבועות וסוכות ש"מ דבלאו האי קרא היתה הסברא נותנת דאין תשלומין לקרבנות וממ"נ למה לי קרא שאם עבר יום בטל קרבנו גבי שבת ור"ח וי"ל לפע"ד דהנה פסח או רגל אחר בכל יום מתפשט קדושה דבר יום ביומו ואין ענין יום ראשון של פסח ליום א' דספירה וכן להלאה וכן ימי סוכות או שבועות ולכן הסברא נותנת אי לאו קרא ה"א דאין להם תשלומין להכי איצטריך קרא לפרושי אבל לענין שבת ור"ח ה"א כיון דקדושת שבת זה הוא כסדר ועליות העולמות כמו שבת זה וכן ר"ח ה"א שאפי' עבר יומו לא בטל קרבנו להכי איצטרך קרא זאת עולת לאשמעינן שבטל קרבנו והוא כמ"ש האר"י ז"ל כי אין הני"ק שנשאים היום הם למחר לכן אין הכוונות של יום זה דומה לחבירו וכן הקרבנות: